

а много други храбри войници, наречени спахии, получили цѣли села, на които ставали сѣщински господари и управители. По такъвъ начинъ въ турското царство, освѣнъ назначенитѣ отъ султана власти, се появили полусамостоятелни паши, аги и бееве, които управлявали своитѣ земи, както искали и измѣчвали бѣдното поробено население.

Поминѣкътъ на поробенитѣ българи станалъ труденъ, защото турцитѣ си присвоили двѣ трети отъ земята имъ. Отъ тая земя султанътъ задържалъ половината за себе си, а другата половина далъ на своитѣ най-храбри войници, спахиитѣ. *а били траци*

Слѣдъ като отнели двѣ трети отъ земята на българитѣ, турцитѣ имъ наложили много тежки данъци. Тѣй, освѣнъ обикновенитѣ даждия за имота и за земнитѣ произведения, всѣки мѣжъ, отъ 14 години нагорѣ, билъ принуденъ да плаща „харачъ“ (воененъ данѣкъ), който данѣкъ се постоянно увеличавалъ и увеличавалъ. Нѣ най-тежѣкъ за народа е билъ спахийскиятъ данѣкъ „кулукъ“. Той се състоялъ въ това, че спахиитѣ вземали една третя отъ всичко, каквото подчиненитѣ имъ селяни отхранвали или произвеждали. Най-послѣ, силнитѣ паши и бееве, за да поддържатъ своитѣ хареми и за да забогатѣятъ, налагали на беззащитния народъ разни небивали данъци и заставлявали населението да имъ работи безплатно.

Българитѣ нѣмали на кого да се оплачатъ, защото правосъдието е било ужасно. Прѣди всичко турцитѣ не признавали свидѣтелскитѣ показания на християнитѣ противъ